

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-395)

Jun (2) / 2023

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்	3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்	5
3. தத்வ த்ரயம்.....	6
4. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	12
5. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....	19

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்ர ஆகம நூலான

லசஷ்டீ தந்த்ரம்

(பகுதி – 215)

69. குர்யாச்சதுர்த பீஜேந கோபநாதிவிபேதிநா

அந்தர்ஜாதியுதாம் ஸம்யகங்க க்ல்ருப்திம் விசக்ஷண:

70. கோபநாதி விபந்நஸ்ய பீஜ: ஆதி அந்தர்யோந்யேஸேத்

ப்ரணவம் ச நமச்சைவ ததோ ஜாதிம் ப்ரகல்பயேத்

பொருள் – அதனைத் தொடர்ந்து, நான்காக உள்ள “ஸ்ரயாம்” என்னும் பீஜத்தின் பின்னர் “ஹ்ருதய” என்னும் அமைப்பு உள்ளது. கோபநம் என்பதற்கு ஆதாரமாகத் தனித்தனியாகப் பிரிந்துள்ள “ஸ்ரயாம்” என்னும் பீஜத்தின் தொடக்கத்தில் ப்ரணவம் வைக்கப்பட்டு, இறுதியில் “நம:” என்பது உள்ளது. இது “ஓம் ஸ்ரயாம் ஹ்ருதயாய நம:” என்னும் ஹ்ருதய மந்த்ரமாகிறது. இதன் பின்னர் சிரஸ் முதலான மந்த்ரங்கள் உள்ளன.

71. ப்ரணவ த்ரிதயம் வ்யாபி ஸம்யுத: ஸோதயச்ச க:

குரவே அத நம: ஸ: அயம் ப்ரதிதோ குருபூஜநே

பொருள் – அடுத்து மூன்று முறை ப்ரணவம், எங்கும் வ்யாபித்துள்ள பிந்து (புள்ளி), “க” வர்ணத்தின் உகாரம் சேர்ந்து, “குரவே நம:” என்பது உள்ளது. இது குருவை பூஜிக்கும் மந்த்ரமாகிறது (“ஓம் ஓம் ஓம் கும் குரவே நம:”).

72. ப்ரணவ த்ரிதயஸ்யாந்தே பவித்ரோ வ்யாபி ஸம்யுத:

பரமகுரவே நம: ப்ரதிதஸ்து குரோர்குரு:

பொருள் - அடுத்து மூன்று முறை ப்ரணவம், எங்கும் வ்யாபித்துள்ள பிந்து (புள்ளி), பவித்ரத்தைக் குறிக்கும் “பம்” என்பதன் பின்னர் “பரமகுரவே நம:” என்பது

அமைகிறது. இது குருவின் குருவை பூஜிப்பதாகும் (“ஓம் ஓம் ஓம் பம் பரமகுரவே நம:”).

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி - 81)

111. ப்ரதிஷ்டாபித வேதாந்த: ப்ரதிஶ்ஷிப்தபர்ஹிமத:

பூயாஸ்த்ரைவித்யாம் அந்யஸ்த்வம் பூரிகல்யாணபாஜநம்

பொருள் - (குரு சிஷ்யனிடம் கூறுதல்) தீர்க்காயுளுடன் இருப்பாயாக! அனைத்து மங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமாக இருப்பாயாக. வேதாந்தத்த ஆழமாக நிலைநாட்டி, மற்ற மத ஸித்தாந்தங்களை மறுத்து, மூன்று வேதங்களை அறிந்த பெரியோர்களால் மதிக்கப்பட்டு வாழ்வாயாக.

[இவ்விதம் உரைத்த பின்னர், திவ்யமான சக்தி கொண்ட பவித்ரத்தை சிஷ்யனிடம் குரு அளிக்கிறார். அதனைப் பெற்றுக்கொண்ட சிஷ்யன், தனது தலை மீது வைத்த பின்னர், வலது கை விரலில் அணிகிறான்]

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

தத்வ த்ரயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி – 93)

200. அர்ச்சாவதாரமாவது, “தமருகந்ததெவ்வுருவம் அவ்வுருவம்” என்கிறபடியே சேதநர்க்கு அபிமதமான த்ரவ்யத்திலே விபவ விசேஷங்கள் போலன்றிக்கே, தேச காலாதிகாரி நியமமில்லாதபடி ஸந்நிதி பண்ணி, அபராதங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டு, அர்ச்சக பரதந்த்ரமான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களையு முடையனாய்க் கொண்டு, கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்ததருளி நிற்கும் நிலை.

அவதாரிகை - ஆக அந்தர்யாமித்வத்தை உபபாதித்தாராய் நின்றார் கீழ்; அனந்தரம் அர்ச்சாவதாரத்தையுபபாதிக்கிறார் (அர்ச்சாவதாரமாவது) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - இதுவரை அந்தர்யாமியாக உள்ள தன்மையை விவரித்தார். அடுத்து, அர்ச்சாவதாரமாக உள்ள நிலையை விளக்குகிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “தமருகந்ததெவ்வுருவமவ்வுருவந்தானே” என்கிறபடியே, ஆச்ரிதர் யாதொன்றைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கோலினார்கள் அத்தையே தனக்கு வடிவாகக் கொள்ளுமென்கிறபடியே, ஆச்ரிதரான சேதநர்க்கு அபிமதமான ஸ்வர்ண ரஜதாதி சிலா பர்யந்தமான ஏதேனுமொரு த்ரவ்யத்திலே, அயோத்யா மதுராதி தேச நியமமென்ன, பதினோராயிரம் ஸம்வத்ஸரம் நூறு ஸம்வத்ஸரமென்ன றாப் போலேயுண்டான கால நியமமென்ன, தசரத வஸுதேவாதிகளென்றாப்போலே சில அதிகாரி நியமமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய்க் கொண்டு ஸந்நிதி பண்ணின ராம க்ருஷ்ணாதி விபவ விசேஷங்கள் போலன்றிக்கே, “பெளம நிகேதநேஷ்வபி குடகுஞ்ஜேஷு” என்கிறபடியே ஒரு தேச நியமமில்லாதபடியாகவும், அர்ச்சகனுடைய அபேசஷா

காலமொழியத் தனக்கென்றொரு கால நியமமில்லாதபடியாகவும், ருசியுடையாரெல்லார்க்குமாகையாலே இன்னாரென்பதொரு அதிகாரி நியமமில்லாதபடியாகவும் ஸந்நிதி பண்ணி, “ஸர்வஸஹிஷ்ணு:” என்கிறபடியே ஸஹிஷ்ணுவாகையாலே அவர்கள் செய்யுமபராதங்களைக் காணாக்கண்ணிட்டு, “அர்ச்சக பராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி:” என்கிறபடியே அர்ச்சக பரதந்த்ரமான ஸ்நாநாசநாதிகளான ஸமஸ்த வ்யாபாரங்களையுமுடையனாய்க் கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கும் நிலை அர்ச்சாவதாரமாவதென்கை. “அர்ச்சா பூஜா ப்ரதிமயோ:” என்கையாலே, அர்ச்சா சப்தம் ப்ரதிமாவாசி.

விளக்கம் – முதல் திருவந்தாதி (44) – தமர் உகந்தது எவ்வுருவம் அவ்வுருவம் தானே - என்பதற்கு ஏற்ப, எந்த ஒன்றைத் தனது அடியார்கள் தனக்குத் திருமேனியாக இருக்கவேண்டும் என்று விரும்பிக் கேட்கிறார்களோ, அதனையே தன்னுடைய வடிவமாகக் கொள்கிறான். அதாவது தனக்கு அடியார்களாக உள்ள சேதநர்களுக்கு விருப்பமான தங்கம், வெள்ளி, கல் போன்ற ஏதேனும் ஒரு பொருளில் நிலைக்கிறான்; அயோத்தி மற்றும் மதுரா என்பது போன்ற இடங்களில், பதினோராயிரம் அல்லது நூறு வருடம் என்பது போன்ற கால அளவுகளில், தசரதன் மற்றும் வஸுதேவன் என்பது போன்ற அதிகாரிகளிடத்தில் வந்து தோன்றிய இராமன் மற்றும் க்ருஷ்ணன் என்பதான விபவங்கள் போன்று அல்லாமல், ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் (2-74) - பெளம நிகேதநேஷ்வபி குடிகுஞ்ஜேஷு - இந்தப் பூமியில் உள்ள கோயில்கள், வீடுகள், ஆசிரமங்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப எந்த ஒரு இடக் கட்டுப்பாடுகளும் இன்றி; அர்ச்சகர் விரும்பும் காலம் அல்லாமல் தனக்கென்று எந்த ஒரு காலக் கட்டுப்பாடும் இன்றி; தன் மீது ருசி கொண்ட அனைவருக்கும் தன்னை அமைத்துக் கொள்வதால், இன்ன அதிகாரி என்பது போன்று கட்டுப்பாடுகள் இன்றி அர்ச்சையில் அருகில் வந்து நிற்கிறான். “ஸர்வஸஹிஷ்ணு: - அனைத்தையும் பொறுப்பவன்” என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்தையும் பொறுப்பதால், அவர்கள் செய்யும் தவறுகளைக் கண்டும் காணாமல் விடுகிறான். “அர்ச்சக பராதீநாகிலாத்ம ஸ்திதி: - அர்ச்சகர்களுடைய வசப்பட்டு நிற்கிறான்” என்பதற்கு ஏற்ப, அர்ச்சகர்களுக்கு வசப்பட்டவனாக நீராடிக் கொள்ளுதல் மற்றும் உணவை ஏற்றல் என்பது போன்ற அனைத்துவிதமான செயல்களையும் செய்தபடி எழுந்தருளியுள்ளான். இதுவே அர்ச்சாவதார நிலையாகும். “அர்ச்சா பூஜா ப்ரதிமயோ: - அர்ச்சை என்பது பூஜை மற்றும் விக்ரஹம் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும்” என்பதால், அர்ச்சையானது விக்ரஹ ரூபமாகிறது.

201. ருசி ஜநகத்வமும், சுபாச்ரயத்வமும், அசேஷ லோக சரண்யத்வமும், அநுபாவ்யத்வமு மெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணம்.

அவதாரிகை - இவ்வர்ச்சாவதாரத்தினுடைய ருசி ஜநகத்வாதி குண பூர்த்தியை யருளிச்செய்கிறார் (ருசி ஜநகத்வமும்) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - அர்ச்சாவதாரமானது ருசியை ஏற்படுத்துதல் என்பது போன்று குணங்களைக் கொண்டுள்ளதை அடுத்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணாதே விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப் போரும் சேதநருக்குத் தன்னுடைய ரூபெளதார்ய குணங்களாலே வைமுகக்கயத்தை மாற்றித் தன்பக்கலிலே ருசியை ஜநிப்பிக்கையும், ருசி பிறந்தவனந்தரம் தன்னை பஜிக்குமவர்களுக்குக் கண்ணுக்கும் நெஞ்சக்குமினிதாம்படி சுபாச்ரயமா யிருக்கையும், அவ்வளவன்றிக்கே தன்னையே உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் குணாகுண நிரூபணம் பண்ணாதே ஸகல லோகங்களிலுள்ளவர்களுக்கும் சரணவரணார்ஹமாயிருக்கையும், உபாயமான மாத்ரமாய் ஒரு தேச விசேஷத்திலே போனால் அநுபாவ்யமாம்படி யிருக்கையன்றிக்கே வைலசுஷண்யத்தில் வாசியறிந்தவர்களுக்கு “என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே” என்னும்படி அநுபாவ்யமாம்படியிருக்கையுமாகிற இவையெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே பரிபூர்ணமாயிருக்குமென்கை. “ஸுரூபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்நவதநேசுஷணாம், க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ண ரஜதாதிபி:, தாமர்ச்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் பஜேத் தாம் விசிந்தயேத், விசத்யபாஸ்த தோஷஸ்து தாமேவ ப்ரஹ்மரூபினீம்” என்று இவ்வர்ச்சாவதாரத்தில் ஆச்ரிதர் உகந்ததொரு த்ரவயத்தைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு அவர்களுக்கு உபாஸ்யனுமாய் ப்ராப்யனுமாயிருக்கு மென்னுமிடம் ஸ்ரீசௌநக பகவானாலும் சொல்லப்பட்டதிறே.

விளக்கம் - சாஸ்த்ரங்களில் உள்ள விதிகள் மூலம் திருத்த இயலாமல் சேதநர்கள், தாழ்ந்த உலக விஷயங்களில் ஆழமான ஈடுபாடு கொள்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தகுந்த தனது திருமேனி அழகு மற்றும் தாராள குணம் ஆகியவற்றின் மூலம், அந்த விஷயங்களில் வெறுப்பு ஏற்படும்படியாக மாற்றி, தன்னிடம் ஆழ்ந்த ருசியை ஏற்படுத்துகிறான். அத்தகைய ருசி பிறந்தவுடன் தன்னை வணங்கியபடி உள்ள

அவர்களுக்கு, அவர்களுடைய கண்ணிற்கும் நெஞ்சத்திற்கும் இனியவனாக உள்ள விதத்தில் மங்களகரமான இடமாக உள்ளான். அது மட்டும் அல்லாமல், தன்னை மட்டுமே உபாயமாகக் கொள்பவர்களை ஏற்கும்போது, அவர்களுடைய குணம் மற்றும் குணம் அற்ற தன்மை ஆகியவற்றை ஆராயாமல், அனைத்து லோகத்தில் உள்ளவர்களும் தனது திருவடியைப் பற்றும் விதத்தில் உள்ளான். உபாயமாக உள்ளபோது, பரமபதம் சென்றால் மட்டுமே தன்னை அனுபவிக்க இயலும் என்ற நிலை இல்லாமல், தனது மேன்மையை அறிந்தவர்களுக்கு அமலனாதிபிரான் (10) - என்னமுதினைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே - என்பதற்கு ஏற்ப இங்கேயே அனுபவிக்கும்படிச் செய்கிறான். இவை அனைத்தும் அர்ச்சாவதாரத்தில் பரிபூர்ணமாக இருக்கும்படியாக உள்ளான். செளநக ஸ்ம்ருதியில் - ஸூருபாம் ப்ரதிமாம் விஷ்ணோ: ப்ரஸந்நவதநேஷுணாம், க்ருத்வாத்மந: ப்ரீதிகரீம் ஸுவர்ண ரஜதாதிபி:, தாமர்ச்சயேத் தாம் ப்ரணமேத் தாம் பஜேத் தாம் விசிந்தயேத், விசத்யபாஸ்த தோஷஸ்து தாமேவ ப்ரஹ்மரூபினீம் - தனக்கு எப்போதும் மகிழ்ச்சி அளிக்கும் விஷ்ணுவின் விக்ரஹத்தை தங்கம் மற்றும் வெள்ளி கொண்டு, மலர்ந்த முகம் மற்றும் அழகான கண்கள் கொண்டதாக அமைக்கவேண்டும். அதனையே எப்போதும் வணங்கி பூஜிக்கவேண்டும். அதனையே எப்போதும் சிந்திக்கவேண்டும். இவ்விதம் செய்பவன் தனது அனைத்து தோஷங்களையும் விட்டவனாக ப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான் - என்பதாக, இந்த அர்ச்சாவதாரத்தில், தனது அடியார்கள் விரும்பியபடி உள்ள ஒரு பொருளைத் தனக்குத் திருமேனியாகக் கொண்டு, அவர்களால் உபாஸிக்கப்படுபவனாகவும் அடையப்படுபவனாகவும் உள்ளான் என்பதை ஸ்ரீசௌநக பகவானும் அருளிச்செய்தார்.

202. ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை மாறாடிக்கொண்டு அஜ்ஞரைப் போலேயும், அசக்தரைப் போலேயும், அஸ்வதந்த்ரரைப் போலேயும் இருக்கச் செய்தேயும், அபார காருண்ய பரவசனாய்க் கொண்டு ஸர்வாபேசஷிதங்களையும் கொடுத்தருளும்.

அவதாரிகை - இன்னமும் இவ்வர்ச்சாவதார குணாதிசயத்தை அருளிச் செய்யா நின்று கொண்டு, இப் ப்ரபந்தத்தைத் தலைக் கட்டியருளுகிறார் (ஸ்வஸ்வாமி பாவத்தை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – மேலும், இந்த அர்ச்சாவதாரத்தின் குணங்களுடைய மிகுதியை அருளிச்செய்து, இந்த “தத்வ த்ரயம்” என்ற நூலை நிறைவு செய்கிறார் .

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமி த்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்” என்கிறபடியே சேதனனுக்கு ஸ்வத்வமும் தனக்கு ஸ்வாமித்வமும் வ்யவஸ்திதமா யிருக்க இவன் தன்னுடைமைகளோடொக்கத் தன்னையும் ஸஹபடிக்கும்படி ஸ்வாமித்வம் இவன் பக்கலிலும் ஸ்வத்வம் தன் பக்கலிலுமாகத் தன்னிசையாலே மாறாடிக் கொண்டு “யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்”, “பராஸ்ய சக்திர் விவிதைவ ச்ருயதே”, “ந தஸ்யேசே கச்சந” என்றும், “ஸர்வேச்வரஸ் ஸர்வத்ருக் ஸர்வவேத்தா ஸமஸ்தசக்தி: பரமேச்வராக்க்ய:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனா யிருக்கிற தன்னை அமைத்துக் கொண்டு, தன் காரியமும் பிறர் காரியமுமறியமாட்டாத அஜ்ஞரைப் போலேயும், தன்னைத் தான் ரக்ஷிக்கமாட்டாத அசக்தரைப் போலேயும், தனக்கென்னவொரு முதன்மையில்லாத அஸ்வதந்த்ரரைப் போலேயும் இராநிற்கச் செய்தேயும், விமுகரையுமுட்பட விடமாட்டாதபடி கரைபுரண்டு செல்லுகிற காருண்ய மிட்ட வழக்காய்க் கொண்டு, நேத்ர புத்ர விதரணம் முதலாக மோக்ஷ தான பர்யந்தமாக யதாதிகாரம் சேதநருடைய ஸகலாபேக்ஷிதங்களையும் கொடுத்தருளுமென்கை.

விளக்கம் - அதாவது விஷ்ணுதத்வத்தில் “ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமி த்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம் - உடைமையாக உள்ள தன்மையானது ஜீவாத்மாவிற்கும், ஸ்வாமியாக உள்ள தன்மையானது ப்ரஹ்மத்திற்கும் உள்ளது” என்பதற்கு ஏற்ப, மற்றவர்களின் சொத்தாக உள்ள தன்மை சேதநனுக்கும், ஸர்வேச்வரனாகிய தனக்கு எஜமானனாக உள்ள தன்மையும் உறுதியாக உள்ளபோதிலும், ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய அனைத்து உடைமைகள் மற்றும் தன்னையும் சேர்த்து உரைக்கும்படி, ஸ்வாமியாக உள்ள தன்மையானது ஜீவாத்மாவிற்கும், சொத்தாக உள்ள தன்மையானது தன்னிடம் உள்ளதாகவும், தனது விருப்பத்தால் மாற்றி அமைத்து நிற்கிறான். முண். (1-1-9) – ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் - அனைத்தையும் அறிந்தவன், அனைத்தையும் உணர்ந்தவன் - என்றும், ச்வே. (6-8) - பராஸ்ய சக்தி: விவிதைவ ச்ருயதே – அவனுடைய சக்தியானது பலவிதமாகவும் – என்றும், மஹா. நா. (1-8-10, 11) - ந தஸ்யேசே கச்சந - அவனையாரும் கட்டுப்படுத்துவதில்லை - என்றும், ஸ்ரீவிபு. (6-5-86) - ஸர்வேச்வர:

ஸர்வத்ருக் ஸர்வவேத்தா ஸமஸ்தசக்தி: பரமேச்வராக்ய: - அனைத்தையும் எப்போதும் அனைத்துவிதங்களிலும் ஆள்பவனாகவும், அனைத்து காலத்திலும் அனைத்தையும் ஒரே நேரத்தில் காண்பவனாகவும், அனைத்தும் பொருந்தியவனாகவும், அனைத்து சக்திகளும் கொண்டவனாகவும் உள்ளதால் பரமேச்வரன் என்று கூறப்படுகிறான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்தும் அறிந்தவனாக, அனைத்து சக்தியாக, யாரும் தடுக்காதபடி சுதந்திரமாக உள்ள தன்னை, இவ்விதம் மாற்றி அமைத்துக்கொண்டு, தனது செயல் மற்றும் அடுத்தவர் செயல் என எதனையும் அறியாதவன் போன்றும், தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக் கொள்ள சக்தி இல்லாதவன் போன்றும், தனக்கென்று எந்த ஒரு முக்கியத்வமும் இல்லாத சுதந்திரமற்றவன் போன்றும் நிற்கிறான். ஆனால், தன்னிடம் வெறுப்பைக் காண்பிப்பவர்களிடமும் கூட, அவர்கள் விடாமல், தனது கருணையானது அவர்களிடம் கரைபுரண்டு ஓடும்படிச் செய்கிறான். கண்ணை அளித்தல், புத்திரப்பேறு அளித்தல், செல்வம் கொடுத்தல் என்பது தொடங்கி, மோக்ஷம் முடிய உள்ள அனைத்தையும் அந்தந்த அதிகாரிகளுக்கு ஏற்றபடி, சேதநர்களுடைய அனைத்து விருப்பங்களையும் நிறைவேற்றுகிறான்.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 360)

5-3-11 இரைக்கும் கருங்கடல்வண்ணன் கண்ணபிரான் தன்னை
விரைக்கொள்பொழில் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்ன
நிரைக்கொள் அந்தாதி ஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
உரைக்கவல்லார்க்கு வைகுந்தமாகும் தம் ஊரெல்லாம்

பொருள் - அலைகள் ஓசை உண்டாக்கும் கரிய கடல் போன்ற வடிவழகைக்
கொண்டவனும், அந்த அழகைத் தனது அடியார்கள் அனுபவிக்கும்படியாகச்
செய்பவனும், ஆகிய க்ருஷ்ணனைக் குறித்து, பரிமளம் நிறைந்ததான பொழில்கள்
குழ்ந்த ஆழ்வார் திருநகரியின் தலைவராகிய ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த
“எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை, பா, இனம், இசை, தாளம்” என்பது
போன்ற பலவிதமான சப்த அலங்காரங்கள் கொண்டதான அந்தாதியாக
அமைந்ததும், இதனைப் போன்று வேறு ஏதும் இல்லை என்றுள்ள ஆயிரம்
பாசுரங்களில் உள்ள இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களை கூறவல்லவர்கள் உள்ள
இடங்கள் அனைத்தும் பரமபதம் ஆகும்படியாக, அனைத்துமாக இருக்கும்.

அவதாரிகை – நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்கவல்லாரிருந்த தேசத்தே
அவன்தானே வந்து நித்யஸம்சலேஷம் பண்ணுமென்கிறார்.

விளக்கம் – இறுதியாக, இந்தத் திருவாய்மொழியைக் கற்கவல்லவர்கள் உள்ள இடம் தேடி வந்து அவனே சேர்ந்து நிற்பான் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இரைக்குங்கருங்கடல்வண்ணன்) அநந்தாழ்வான் பணித்தானாக நஞ்சீயர் வந்து பட்டருக்கு, “சாபமாநய என்றபோது, கடல் கீழ்மண் கொண்டு மேல் மண்ணெறிந்தாற் போலேயாயிற்று, இவள் ‘மடலூர்வன்’ என்ற துணியைக் கேட்டு அவன் தன் ஸர்வாதிகத்வம் கலங்கின்படி” என்று அருளிச்செய்தார். வண்ணனென்றவிது, ஸ்வபாவபரமானபோதைக்காகிறது. (கடல்வண்ணன்) மடலூர்ந்தாகிலும் பெறவேண்டும் படியான வடிவழகைச் சொல்லுகிறது ஓதங்கிளர்ந்தகடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவன்.

விளக்கம் – (இரைக்கும் கருங்கடல் வண்ணன்) - அநந்தாழ்வான் கூறியதாக ஒரு கருத்தை, திருநாராயணபுரத்திலிருந்து வந்து நஞ்சீயர், பராசரபட்டரிடம் அருளிச்செய்தார். அதனை இங்கு கூறுகிறார். யுத்தகாண்டம் (21-22) - சாபம் ஆநய - வில்லை எடுத்து வா, இந்தக் கடலானது வற்றும்படிச் செய்கிறேன் - என்று இராமன் கூறியவுடன் ஸமுத்ரராஜன், கடலில் கீழே இருந்து மண்ணானது மேலே வரும்படியாகக் கலக்கம் கொண்டு ஓடி வந்தான். இதனைப் போன்று இவள் “மடல் ஊர்வேன்” என்று உரைத்தவுடன், அந்த உறுதியைக் கண்டு, அவன் தனது “அனைத்தையும் நியமிக்கும் தன்மை” கலங்கும்படியாக நின்றான். வண்ணன் என்றால், இயல்பாகவே அவனுடைய வடிவழகானது மயக்கும்படி உள்ளது என்று கருத்து. (கடல் வண்ணன்) - மடல் ஊர்ந்தாவது பெறவேண்டும்படியாக உள்ள வடிவழகைக் கூறுகிறார். பெரிய அலைகளானவை, பெருந்த ஓசை எழுப்பும்படியாக உள்ள ஸமுத்ரம் போன்று, காண்பவர்கள் களைப்பைப் போக்கும் வடிவழகு கொண்டவன்.

வ்யாக்யானம் - (கண்ணபிரான் தன்னை) அவ்வடிவை, அவதரித்து எனக்கு உபகரித்த க்ருஷ்ணனை. வடிவழகிது, ஸ்வபாவமிது. (விரைக்கொள் பொழில்) இவர் கையும் மடலுமாய்ப் புறப்பட்டவாறே, ஊர் ஸஞ்ஜாத பரிமளமானபடி, “அவன் வரவணித்து” என்று. (நிரைக்கொளந்தாதி) இவர் முன்னடி தோற்றாதே மடலூரச் செய்தேயும், ப்ரபந்தமானது, எழுத்தும் சொல்லும் பொருளும் அடியும் தொடையும் பாவும் இசையும் தாளமும் அந்தாதியும் சேர விழுந்தபடி. “சோகச்ச்லோகத்வமாகத:” என்று சோக வேகத்தாலே சொல்லச்செய்தேயும்,

ப்ரஹ்மாவின் ப்ரஸாதத்தாலே ஸர்வ லக்ஷணோ பேதமானாற்போலே; இவர் முன்னடி தோற்றாதபடி கலங்கிச் சொல்லச் செய்தேயும், பகவத் ப்ரஸாதமடியாகப் பிறந்த ப்ரபந்தமாகையாலே லக்ஷணங்கள் சேரவிழத் தட்டில்லையிறே.

விளக்கம் – (கண்ணபிரான் தன்னை) - இங்கு வந்து அவதரித்து, அந்த வடிவை எனக்கு அளித்து, எனக்கு உபகாரம் செய்த க்ருஷ்ணனை; அவனுடைய வடிவழகு மற்றும் இயல்பு கூறப்பட்டது. (விரைக்கொள் பொழில்) - இவர் கையும் மடலுமாகப் புறப்பட்டபோது, அந்த ஊரானது அவனுடைய வரவை எதிர்பார்த்து பரிமளம் கொண்டு பரிபூர்ணமாக இருந்தது. (நிரை கொள் அந்தாதி) - இவர், அடுத்த அடியை உரைக்காமல் மடல் ஊர்ந்தபடி இருந்தாலும், இந்த ப்ரபந்தமானது “எழுத்து, சொல், பொருள், அடி, தொடை, பா, இசை, தாளம், அந்தாதி” ஆகிய அனைத்தும் பொருந்தியதாக வெளிப்பட்டது. இவர் மடல் ஊர்ந்தபடி உள்ளபோதிலும், இந்த ப்ரபந்தமானது அனைத்து இலக்கணங்களும் பொருந்தி அமையப்பெற்றது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பாலகாண்டம் (2-40) – சோக: ச்லோகத்வம் ஆகத: - இராமாயணம் சோக வேகத்தில் கூறப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப இருந்தாலும் நான்முகனுடைய க்ருபையால், அது அனைத்து இலக்கணங்களும் பொருந்தப் பெற்றதாக அமைந்தது. இது போன்று இவர் அடுத்து அடி உரைக்காமல் மடல் எடுத்தபோதிலும், பகவத் க்ருபையால் வெளிப்பட்ட ப்ரபந்தமாக உள்ளதால், அனைத்து இலக்கணங்களும் இதில் பொருந்தி இருப்பதில் எந்தக் குறையும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - (உரைக்கவல்லார்க்கு) மடலெடுக்கவேண்டா, இப்பாசுர மாத்ரத்தைச் சொல்லவமையும். (வைகுந்தமாகுந் தம்மூரெல்லாம்) அவர்களுக்கு உத்தேச்ய பூமி பரமபதமாம். அன்றிக்கே, இவர்களுக்கு நாடறிய மடலெடுத்துக் கொண்டு புறப்பட வேண்டாதே, இவர்களிருந்தவிடங்களிலே அவன் தானே வந்து நித்ய ஸம்ச்லேஷத்தைப் பண்ணுகையாலே, அவர்களிருந்தவிடந்தானே பரமபதமாம். அவன் ஸந்நிதியுள்ளவிடம் ஸ்ரீவைகுண்டமாகக் குறையில்லையிறே. இப்பாசுரமாத்ரத்துக்கு இது கூடுமோ? என்னவொண்ணாது; இதில் சொல்லுகிற பகவத் குணங்களைப் பார்த்தால், “இந்த உக்திதானும் மிகை” என்னலாம்படியிருக்கும்; இது கூடாதாகில், பரிபூர்ண ஸமாச்ரயணத்துக்கும் பலமில்லையாம்; இங்ஙனன்றாகில் புருஷோத்தமன் இதர ஸஜாதீயனானானாமே.

விளக்கம் – (உரைக்கவல்லார்க்கு) - இவர் போன்று மடல் எடுக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை. இந்தப் பாசுரத்தை உரைத்தாலே போதுமானது. (வைகுந்தாமாகும் தம் ஊர் எல்லாம்) - அவர்கள் உள்ள இடமே பரமபதமாக இருக்கும். அல்லது வேறுவிதமாகவும் கூறலாம். இவர்கள் நாடு அறியும்படியாக மடல் எடுத்துக்கொண்டு புறப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல், இவர்கள் உள்ள இடம் தேடி வந்து அவன் எப்போதும் சேர்ந்து உள்ள நிலை ஏற்படுவதால், இவர்கள் உள்ள இடமே பரமபதம் என்றாகிறது எனலாம், அவன் உள்ள இடமானது ஸ்ரீவைகுந்தம் என்று கூறப்படுவதில் தோஷம் இல்லை. இந்த ஒரு பாசுரத்திற்கு மட்டுமே இது பொருந்துமோ என்றால், அப்படி அல்ல. இவற்றில் கூறப்பட்டுள்ள பகவத் குணங்களைக் காணும்போது “இந்தச் சொல்லும் மிகையானது” என்று கூறலாம்படி இருக்கிறது. இதனை ஏற்க இயலாது என்றால், பரிபூர்ணமான அடிபணிதலுக்கும் பலன் இல்லை என்றாகும். இவ்விதம் இல்லை என்றால், புருஷோத்தமனும் மற்றவர்களைப் போன்றே உள்ளவன் என்றாகும்.

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து மூன்றாம் திருவாய்மொழி ஸம்பூர்ணம்

திருவாய்மொழி ஐந்தாம் பத்து நான்காம் திருவாய்மொழி
ஊரெல்லாம் ப்ரவேசம்

வ்யாக்யானம் – “நாடுமிரைக்கவே – யாமடலூர்ந்தும்” என்று பெரியதொரு த்வராரஸமாயிறே கீழ்ச்சென்றது. மடலூர்ப் பெறுகைதான் அவனைப் பெறுகையோபாதி தேட்டமாம்படி பலஹாநி மிக்கது; இனித்தான், மடலூரும்போது அபிமத விஷயத்தைப் படத்திலே எழுதவேணுமே, அதுக்கு அவகாசமில்லாதபடி “ஆழி கொண்டன்றிரவி மறைப்ப” என்கிறபடியே ஆதித்யனை மறைத்தானாதல், தைவயோகத்தால் அஸ்தமித்ததாதல் செய்து ராத்ரியாய், அதுதான் ஸந்த்யா மாத்ரமன்றிக்கே சராசரங்க ளடங்கும்படி மத்ய ராத்ரமாய்; பழி சொல்லுவாரோடு, அநுகூலராய் ஹிதஞ்சொல்லி விலக்குவாரோடு வாசியற எல்லாருமொக்க உறங்குகையாலே ஒருவுசாத்துணையு மின்றிக்கே, இவ்வளவிலே, ப்ரளயாத்யாபத்துக்களிலே உதவும் ஸ்வபாவனுமாய் ஸர்வரக்ஷகனான புருஷோத்தமனுடைய குணங்களை அநுஸந்திக்க, அவைதான் பிரிவிலே அநுஸந்தி,க்கையாலே மிகவும் ஆற்றாமைக்கு உறுப்பாய், வேண்டியுக்க்ரமாதி

களிலே யொருப்பட்டாரோபாதி முடிந்து பிழைக்கவேண்டுமளவாய், அது தன்னைப் பெறுகை மடலூரப் பெறுகையோபாதி தேட்டமாய்;

விளக்கம் - கடந்த திருவாய்மொழியில் “நாடுமிரைக்கவே – யாமடலூர்ந்தும்” என்பதாக மிகுந்த ஒரு அவசரம் மற்றும் வேகம் அல்லவோ புலப்பட்டது? ஆனால் அவ்விதம் வேகம் உண்டான பின்னர், மடல் எடுக்காமல் இருந்தது ஏன்? மடல் எடுத்தல் என்பது, அவனைப் பெறுவது போன்று அரியதான செயலாக இருப்பது மட்டும் அல்லாமல், பலனில் குறைவு என்பதும் அதிகமானது. மடல் எடுக்காமல் விட்டதற்கு மேலும் ஒரு காரணமும் கூறுகிறார். மடல் எடுக்கும்போது தனக்கு விருப்பமான காதலனின் படத்தை ஓவியமாகத் தீட்டவேண்டும்; ஆனால் அதற்கு நேரம் இல்லாதபடி, பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-1-8)- ஆழி கொண்டு அன்று இரவி மறைப்ப - என்பதற்கு ஏற்ப, சூரியனை மறைத்தான் அல்லது இயற்கையாகவே தகுந்த நேரம் வந்தபோது சூரியன் மறைந்தான். ஆகவே இரவுப்பொழுது வந்தது. அது ஸந்த்யாகாலம், போன்று அல்லாமல், அசையும் பொருள் மற்றும் அசையாப் பொருள் ஆகியவை அடங்கி, ஜகத் முழுவதும் அடங்கும்படியான நள்ளிரவாக இருந்தது. அந்த நேரத்தில் இவளைக் குறித்து பழி கூறுபவர்கள் மற்றும் இவளுக்கு ஏற்புடையபடி இருந்து இவளுக்கு நன்மையை உரைத்து அவனிடமிருந்து இவளை விலக்க முயல்பவர்கள் என்ற வேறுபாடு இன்றி அனைவரும் ஒரே போன்று உறங்கினர். ஆகவே இவளுக்கு ஏற்ற துணையாரும் இல்லை. இந்த நேரத்தில், ப்ரளய ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றி உதவும் இயல்பு கொண்டவனாகவும், அனைத்திற்கும் ரக்ஷகனாக உள்ளவனும் ஆகிய புருஷோத்தமனுடைய குணங்களை எண்ணியபடி இருந்தாள். அவனைப் பிரிந்துள்ள இந்த நேரத்தில் அவற்றை எண்ணுவதால், பிரிவாற்றாமையை அதிகரிக்கும்படிச் செய்வதற்குக் காரணமாக அவை அமைந்தன. சீதையைப் போன்று தனது சடைமுடியில் தூக்கில் இட்டுக்கொள்ளவேண்டும் என்று எண்ணியபோதிலும், அந்த நிலையை அடைதல் என்பதும், மடல் எடுத்தல் என்பதைப் போன்று அரிதாகவே இருந்தது.

வ்யாக்யானம் - (விட்டது) “விஷஸ்யதாதா” இத்தனை நற்சரக்குத் தரும் உதாரரை இவ்வூரில் கிடைக்குமோ? “மே” உண்டானால்தான் எனக்கு இது ஸம்பவிக்குமோ? “சஸ்த்ரஸ்யவா” விஷம்போலே சிறிதுபோது நின்று கொல்லுமதன்றியே கடுக முடிக்கும் சஸ்த்ரத்தைத்தான் தருவாருண்டோ? “வேச்மநிராக்ஷஸஸ்ய” பிரித்து வைத்து உயிர்க் கொலையாக நலிகிறவனுடைய ஊரிலே, நற்கொலைக்குப்

பரிகரமானத்தைத்தான் தருவாருண்டோ? இப்படி முடிகை தேட்டமாம்படி இருக்கிறவளவிலே, “நாம் ஸர்வ ரக்ஷகராகையாலே எல்லாருடைய ரக்ஷணத்துக்குமாகத் திருப்பாற்கடலிலே வந்து சாய்ந்தோம், உம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தராயிருந்தோம், க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமைப் பதறுகிற வித்தனை” என்கிறவித்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அவன் ஸர்வ ரக்ஷகனாகில், நம்முடைய ரக்ஷணத்திலே உத்யுக்தனாகில், க்ரம ப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகிறோமித்தனை, நம்மோபாதியாலுள்ள ரக்ஷணம் நமக்கு ஸித்தியாதோவென்று அவன் குண ஜ்ஞாநத்தாலே தரித்தாராய்ச் செல்லுகிறது.

விளக்கம் - இவ்விதம் செய்ய சீதை எண்ணினாளோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். ஸுந்தரகாண்டம் (28-16) – ஸா ஜீவிதம் க்ஷிப்ரம் அஹம் த்யஜேயம் விஷேண சஸ்த்ரேண சிதேன வாபி | விஷஸ்ய தாதா நஹி மே அஸ்தி கச்சித் சஸ்த்ரஸ்ய வா வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய - நான் இந்த ராக்ஷஸன் வீட்டிலேயே விஷத்தாலோ அல்லது கூரான ஆயுதத்தாலோ எனது உயிரை விடப்போகிறேன். ஆனால் விஷத்தையோ அல்லது ஆயுதத்தையோ அளிக்க இங்கு யாரும் இல்லை. நான் என்ன செய்வேன் - என்ற ச்லோகத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். (விஷஸ்ய தாதா) - இவ்விதமாக உள்ள நல்ல விஷத்தை அளிக்கும் வள்ளல் இந்த ஊரில் உள்ளாரா? (மே) - அவ்விதம் கிடைத்தால் மட்டுமே எனக்கு உயிர்பிரிதல் என்பது உண்டாகுமோ? (சஸ்த்ரஸ்ய) - விஷம் போன்று நின்று அழிப்பது அல்லாமல், விரைந்து கொல்லும் ஆயுதத்தைத் தருபவர்கள் உள்ளாரா? (வேச்மநி ராக்ஷஸஸ்ய) - இராமனிடமிருந்து என்னைப் பிரித்து வைத்து, உயிருடன் கொல்பவன் உள்ள இந்த ஊரில், நல்ல கொலையாக உள்ளதற்குக் காரணமாக இருப்பதை யாரும் தருவார்கள்? இவ்விதம் உயிரைப் போக்குதல் என்பது மிகவும் அரியதான செயலாக உள்ளபோது, “நாம் அனைவரையும் காப்பாற்றுவவன் என்பதால், அனைவரையும் காப்பாற்றுவதற்காக திருப்பாற்கடலில் வந்து சயனித்தோம். உம்முடைய காப்பாற்றுதல் என்பதில் மிகுந்த முயற்சி செய்தபடியே இருந்தோம். ஆனால் நீவிர் நம்மை முறைப்படி அடையவேண்டிய நிலை உண்டாகும்வரை காத்திராமல், பதறியபடி உள்ளீர்”, என்று அவன் கூறுவதை தோழி நாயகிக்கு நினைவு கூர்ந்தாள். இதனைக் கேட்ட நாயகி தோழியிடம், “அவன் அனைத்தையும் காப்பாற்றுவவன் என்றால், நம்முடைய காப்பாற்றுதல் என்பதில் முறைப்படி உள்ளவன் என்றால், நாம் அவனை முறைப்படி அடையும் தருணம் வரை பொறுக்க இயலாமல் பதறியபடி உள்ளோம் என்னும்போது,

நம்மைச் சேரவேண்டியதான காப்பாற்றுதல் என்பது நமக்கு ஏற்படாதோ?”, என்று உரைக்கிறாள். அதாவது, அவனுடைய ஞானம் என்ற குணத்தால் உயிர் தாங்குவதைக் கூறுகிறாள்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி – 75)

வ்யாக்யானம் - (முஷ்ணாதி) “முஷ ஸ்தேயே”; “வஞ்சித்து ... முற்றும் தவிர்ந்த”, “சும்மெனாதே கைவிட்டோடி” என்று போன ப்ரகாரம் தெரியாதொழிகை. (சுபாநி புஷ்ணாதி) விரோதியைப் போக்கிவிடுமளவன் றிக்கே, அபிமதங்களாலே பூர்ணமாக்கும். பஹுவசநத்தாலே பரபக்தி, பரஜ்ஞாநம், பரமபக்தி, தேச விசேஷ ப்ராப்தி, பகவல்லாபம், ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யம் இவற்றைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் ஸ்வர்க்காதிகளான ஓரோ பலங்களிலே நியதமான கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. (ந ஜாது ஹீயதே) இத்தனையும் கொடுத்தாலும் தான் குறையாதிருக்கை. இத்தால், பல ப்ரதானத்தளவிலே சஷீண சக்திகமான கர்மங்களில் வ்யாவ்ருத்தி. “அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா சஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ”, “ஸுஸுகம் கர்த்துமவ்யயம்”; க்ரியா ரூபமான அஞ்ஜலி குறையாதிருக்கை யாவதென்? என்னில்; அநந்யப்ரயோஜனராய்க் கொண்டு பண்ணின அஞ்ஜலி யாகையாலே, ப்ரஸந்நான ஈச்வரன், எல்லாம் செய்தாலும், ஒன்றும் செய்யாதானாய் இருக்கையாலே. “ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்நாபஸர்ப்பதி”. “உன்னடியார்க்கு என் செய்வனென்றே இருத்தி நீ” என்னக்கடவதிறே.

விளக்கம் - (முஷ்ணாதி) – பாணி தாதுபாடம் (1530) – முஷ ஸ்தேயே. திருவாய்மொழி (8-10-1) - வஞ்சித்து ... முற்றும் தவிர்ந்த - என்றும், பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-3) - சும்மெனாதே கைவிட்டோடி - என்பதற்கு ஏற்ப சென்ற விதம் தெரியாமல் மறைதல். (சுபாநி புஷ்ணாதி) – விரோதிகளை விலக்குவது மட்டுமே

அல்லாமல், அடியார்களுக்கு விருப்பமானவற்றை பரிபூர்ணமாகக் கொண்டு சேர்க்கும். இங்குள்ள பன்மை மூலம் பரபக்தி, பரஜ்ஞானம், பரமபக்தி, பரமபதத்தை அடைவித்தல், பகவானைப் பெறுதல், அடைவதன் பலனாக உள்ள கைங்கர்யம் போன்ற அனைத்தும் கூறப்பட்டது. இதன் மூலம் ஒவ்வொரு கர்மத்திலிருந்து வேறுபாடு கூறப்பட்டது. (ந ஜாது ஹீயதே) - இத்தனையும் அளித்த பின்னரும் தான் எந்தவிதமான குறைவும் இன்றி இருத்தல். இதன் மூலம், பலனை அளித்த பின்னர், தாங்கள் சக்தி குறைந்தபடி உள்ள கர்மங்களிலிருந்து வேறுபாடு கூறப்பட்டது. பரத்வாஜ ஸம்ஹிதை - அஞ்ஜலி: பரமா முத்ரா சஷிப்ரம் ஸுஸுகம் கர்த்துமவ்யயம் - மிகவும் விரைவாகப் பரமாத்மாவை மகிழும்படிச் செய்யும் அஞ்ஜலியானது உயர்ந்த அடையாளமாக உள்ளது - என்றும், கீதை (9-2) - ஸுஸுகம் கர்த்துமவ்யயம் - இயற்றுவதற்கு மிகவும் சுலபமாக உள்ளது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள அஞ்ஜலியானது குறையாத பலனை அளிப்பது எப்படி? வேறு எந்தவிதமான பலனையும் எதிர்பாராமல் செய்யப்படும் அஞ்ஜலி என்பதால் மகிழ்ந்த ஈச்வரன், அனைத்தும் செய்தபோதிலும், தான் ஏதும் செய்யவில்லை என்று எண்ணுவதால் ஆகும். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் (47-22) - ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்நாபஸர்ப்பதி - வளர்ந்த கடன் போன்று எனது இதயத்தில் அகலாமல் உள்ளது - என்றும், பெரியதிருவந்தாதி (56) - உன்னடியார்க்கு என் செய்வனென்றே இருத்தி நீ - என்றும் கூறப்பட்டது.

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்